

herudover til enhver Tid var i Besiddelse af tilstrækkelig Kassebeholdning, vilde selvfølgelig betyde en overordentlig Forbedring af Bankernes økonomiske Stilling og derigennem ogsaa være en Valutaforanstaltning af stor Værdi; men desværre er Forholdene ikke saaledes, at en Ordning af denne Art for Tiden vil kunne gennemføres. Naar dette ikke er Tilfældet, men det ved en eventuel Indførelse af en saadan Bestemmelse vil være nødvendigt straks at give Dispensation fra denne i meget vid Udstrækning, vil Virkningen forflygtiges og Resultatet muligt blive modsat. Nationalbanken vil derfor kun kunne tilraade saadanne Reglers Indførelse, afpassede med Overgangsbestemmelser i den Udstrækning, Forholdene for Tiden gør det nødvendigt. Der maatte vistnok yderligere tages Hensyn til særlige Forhold, der for enkelte Institutter eller Grupper af Institutter kunde gøre sig gældende og — i alt Fald i Perioder — gøre det naturligt for dem at optage Laan.

Naar Nationalbanken i den Udtalelse, som afgaves under 11. f. M., overhovedet ikke kom ind paa dette meget vigtige Spørgsmaal, var Grunden den, at der til at udtale sig om dette kræves Kendskab til de enkelte Bankers Stilling i saa Henseende. Uden en Oversigt herover og nøje Overvejelse af de forskellige Hensyn, der her spiller ind, vil det efter vor Formening være aldeles umuligt at lovgive paa dette Omraade med nogen som helst Virkning. Spørgsmaalet om de private Bankers Likviditet anførtes derfor ogsaa med Rette som et Emne, der „i Særdeleshed“ maatte være Genstand for den indgaaende Undersøgelse, der blev stillet i Udsigt i Bemærkningerne til det i 1923 fremsatte Banklovforslag.
